

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Gymnázium Jana Amose Komenského s. r. o.,** se sídlem Dubí, Bystřická 275/27, zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Litoměřice, Kostelní náměstí 233/1, proti žalovanému **Ministerstvu financí,** se sídlem Praha 1, Letenská 525/15, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 15 Af 79/2017-76,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem shora označeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. MF-11776/2017/1203-5, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3008/EK/2014-5. Tímto rozhodnutím Krajský úřad Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) uložil žalobci povinnost zaplatit odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 195 100 Kč; porušení spočívalo v neoprávněném použití peněžních prostředků poskytnutých žalobci v letech 2011 a 2012 ze státního rozpočtu podle § 160 odst. 4 a § 163

zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním a vyšším odborném a jiném vzdělávání, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „školský zákon“).

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „MŠMT“) vyhlásilo dne 11. 1. 2011 rozvojový program *„Financování asistentů pedagoga pro děti, žáky a studenty se zdravotním postižením v soukromých a církevních školách na rok 2011“* (dále jen „rozvojový program 2011“), a dne 29. 11. 2011 vyhlásilo fakticky totožný program na rok 2012 (dále jen „rozvojový program 2012“). V těchto programech bylo mj. stanoveno, že (i) soukromé školy zašlou žádost o poskytnutí této dotace příslušnému krajskému úřadu, (ii) krajský úřad posoudí žádosti soukromých škol z hlediska podmínek tohoto programu a sumář vybraných žádostí zašle poštou i elektronicky jako žádost (samotného) krajského úřadu o poskytnutí dotace ministerstvu, (iii) ministerstvo posoudí žádosti krajských úřadů a církevních škol z hlediska podmínek tohoto programu a na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace zašle příjemci (kraji) finanční prostředky, přičemž (iv) „[d]*otaci je možno použít pouze na asistenty pedagoga, kteří splňují odbornou kvalifikaci stanovenou v § 20 zákona č. 563/2004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů. Dotace je vázána na funkci asistenta pedagoga zřízenou dle § 16 odst. 9 a 10 školského zákona.“*. Ve dnech 9. až 12. 12. 2013 byla u žalobce provedena kontrola za kalendářní roky 2011 a 2012 a školní roky 2012/2013 a 2013/2014; předmětem státní kontroly bylo dodržování vybraných ustanovení školského zákona a předmětem veřejnosprávní kontroly bylo využívání finančních prostředků státního rozpočtu poskytnutých soukromých školám podle § 160 odst. 4 a § 163 školského zákona a podle § 1 zákona č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním a školským zařízením, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 306/1999 Sb.“). Ve vztahu k projednávané věci je významné kontrolní zjištění v bodě 6 protokolu, dle kterého vzniklo podezření na porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „malá rozpočtová pravidla“), v celkové výši 195 100 Kč. Zaměstnankyně žalobce s osobním číslem 110 totiž nesplnila do data kontroly podmínku odborné kvalifikace asistenta pedagoga ve smyslu § 20 zákona č. 563/3004 Sb., o pedagogických pracovnících a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc.

[3] Krajský soud upozornil, že součástí předloženého správního spisu nebyly smlouvy o poskytnutí dotace nebo rozhodnutí, z nichž by vyplývaly podmínky stanovené žalobci, jakožto příjemci dotace. Vyzval proto žalovaného k doplnění správního spisu; žalovaný předložil rozhodnutí MŠMT ze dne 15. 2. 2011, č. j. 3506/2011-27, a (nedatované) rozhodnutí č. j. MŠMT 9313-6/2012-27, kterými MŠMT poskytlo krajskému úřadu peněžní prostředky podle shora uvedených rozvojových programů ve výši 1 460 150 Kč pro rok 2011, a 1 512 760 Kč pro rok 2012. Dále žalovaný předložil usnesení Rady Ústeckého kraje č. 44/78R/2011, ve kterém je toliko uvedeno, že se běžné výdaje pro žalobce zvyšují z důvodu účelové dotace MŠMT v rámci rozvojového programu 2011 o částku 101 000 Kč, a usnesení téhož subjektu č. 12/104R/2012, kde je rovněž pouze konstatováno, že se běžné výdaje pro žalobce zvyšují z důvodu rozvojového programu 2012 o částku 94 000 Kč.

[4] Co se týče žalobní argumentace, krajský soud nejprve nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Dle jeho názoru je zřejmé, že žalovaný posuzoval namítaný vztah § 20 a § 32 zákona o pedagogických pracovnících, přičemž dospěl k závěru, že žalobce mohl poskytnutou dotaci použít výhradně na úhradu nákladů vyplývajících z pracovněprávních vztahů s asistentem pedagoga splňujícího odbornou kvalifikaci stanovenou v § 20 zákona o pedagogických pracovnících, což zaměstnankyně č. 110 nesplňovala.

[5] K žalobní námitce poukazující na to, že celá čerpaná dotace byla využita na financování asistenta pedagoga zdravotně postiženého žáka, tedy v souladu s účelem dotačního programu, krajský soud konstatoval, že žalovaný nezpochybňoval využití dotace na financování asistenta pedagoga; rozpor s účelem poskytnuté dotace však shledal v tom, že asistent pedagoga nesplňoval požadavek odborné kvalifikace.

[6] Krajský soud dále uvedl, že základním předpokladem pro to, aby mohl přezkoumat rozhodnutí správních orgánů ve věci porušení rozpočtové kázně, je, aby správní orgány postavily najisto, k jakým konkrétním povinnostem se žalobce zavázal, a které z nich porušil. Zdůraznil, že vztah mezi MŠMT a krajským úřadem týkající se poskytnutí dotace se řídí zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „velká rozpočtová pravidla“), v jehož rámci MŠMT poskytlo krajskému úřadu účelově určenou dotaci; MŠMT tedy bylo v pozici poskytovatele a krajský úřad v pozici příjemce dotace. Krajský úřad posléze dotaci obdrženou od MŠMT poskytl žalobci ze svého rozpočtu, čímž se stal sám poskytovatelem dotace a žalobce jejím příjemcem. Tento vztah se již řídí malými rozpočtovými pravidly.

[7] Krajský soud upozornil, že z rozhodnutí MŠMT č. j. 3506/2011-27, a č. j. MŠMT 9313-6/2012-27, nelze dovozovat, že by zde vymezené podmínky dotace byly bez dalšího stanoveny i žalobci, neboť příjemcem těchto dotací byl krajský úřad. Ani z usnesení Rady Ústeckého kraje č. 44/78R/2011 a č. 12/104R/2012, nelze zjistit žádné podmínky, za kterých byly žalobci předmětné dotace poskytnuty. Dokonce ani v případě vyhlášení rozvojových programů 2011 či 2012 nelze hovořit o tom, že by tyto listiny žalobce zavazovaly k dodržování jakýchkoli podmínek (a tedy ani podmínky, že dotaci lze využít pouze na asistenta pedagoga, který splňuje odbornou kvalifikaci stanovenou v § 20 zákona o pedagogických pracovnících). Krajský soud proto dospěl k závěru, že není schopen přezkoumat, zda se žalobce skutečně dopustil vytýkaného porušení rozpočtové kázně, neboť obsahem správního spisu není podklad, na jehož základě krajský úřad poskytl žalobci dotace na asistenta pedagoga pro roky 2011 a 2012. Nelze tedy zjistit ani žádné konkrétní podmínky, za kterých krajský úřad žalobci dotaci poskytl. V absenci těchto podkladů soud spatřoval vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spisu a vyžaduje zásadní doplnění. Proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Stěžovatel nejprve popsal mechanismus systému poskytování posuzované dotace. Namítl, že soudem požadovaný dokument, stanovující podmínky dotace krajským úřadem ve vztahu k žalobkyni, není a nemůže být součástí správního spisu, neboť u tohoto typu dotace není takový dokument vypracováván a tedy neexistuje. Jeho neexistence není porušením zákona či překážkou poskytnutí dotace, a nemůže mít za následek „neznalost" závazných podmínek poskytnutí dotace. Neexistence podmínek dotace či jejich neznalost ostatně ze strany žalobce nikdy nebyla předmětem sporu. Žalobce nenamítal, že by mu podmínky poskytnutí dotace nebyly známy, nebo že by měl pochyby, zda jej podmínky stanovené v jednotlivých rozvojových programech MŠMT zavazují; naopak s výkladem podmínek poskytnutí dotace polemizoval. Rozsudek krajského soudu je tedy překvapivý. Dále žalovaný uvedl, že podmínky poskytnutí dotace nemusí být explicitně stanoveny v rozhodnutí krajského úřadu, aby pro příjemce dotace byly závazné. V posuzovaném případě krajský úřad vystupoval jen jako prostředník mezi MŠMT a žalobcem; dotace byly žalobci poskytnuty na základě jeho žádostí podaných na formulářích, které tvořily přílohy rozvojových programů. Aby žalobce mohl formulářové žádosti použít, musel se s podmínkami poskytnutí dotací seznámit. Byť se nejednalo o podmínky stanovené krajským úřadem, přesto žalobce nemohl mít pochybnosti o jejich závaznosti a k jejich dodržování se fakticky zavázal podáním formulářových žádostí. Požadavek na duplicitní uvedení podmínek poskytnutí dotace krajským úřadem je projevem přepjatého formalismu. Pokud jde o poskytnutí dotace krajským úřadem jednotlivým příjemcům, zde je rozhodováno pouze tzv. „rozpisem" na základě původních formulářových žádostí, přičemž pro tento rozpis nejsou zákonem stanoveny žádné formální náležitosti.

[10] Dále stěžovatel uvedl, že krajský soud neaplikoval příslušná speciální ustanovení školského zákona, a to jeho § 171 odst. 2, dle kterého *„Ministerstvo vyhlašuje rozvojové programy ve vzdělávání a programy zjišťování výsledků vzdělávání, včetně podmínek a kritérií pro jejich financování ze státního rozpočtu"*, a jeho § 163 odst. 1 písm. a), dle kterého jsou prostředky podle § 171 odst. 1 a 2 školského zákona poskytovány krajskému úřadu na zvláštní účet pro školy a školská zařízení, které nezřizuje MŠMT, přičemž krajský úřad tyto finanční prostředky uvedeným zařízením přidělí. Z těchto ustanovení je zřejmé, že krajským úřadům nebyla uložena povinnost duplicitně opakovat podmínky stanovené v rozvojových programech, ale pouze povinnost přidělit prostředky z těchto programů podle podmínek v nich uvedených. Krajské úřady ani neměly kompetenci stanovovat podmínky poskytnutí dotace. Stěžovatel konečně uvedl, že až do vyhlášení rozsudku neměl žádné důvody pochybovat o dostatečnosti předložených dokumentů; nebyly mu známy ani pochybnosti soudu o závaznosti podmínek stanovených v rozvojových programech MŠMT pro žalobce, jakožto příjemce dotace.

[11] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Zdůraznil, že podmínky poskytnutí dotace musí být explicitně stanoveny v rozhodnutí poskytovatele dotace (krajského úřadu), aby byly pro příjemce závazné. Krajský úřad totiž podle rozpočtových pravidel nevystupuje jako prostředník; v daném případě je nejprve poskytovatelem MŠMT a příjemcem kraj, a následně je poskytovatelem kraj a příjemcem žalobkyně. Uzavřel, že explicitní stanovení podmínek v rozhodnutí krajského úřadu není projevem přepjatého formalismu.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Jádrem sporu v projednávané věci je otázka, zda žalobce zavazují podmínky poskytnutí dotace stanovené v rozvojových programech 2011 a 2012, případně v rozhodnutích MŠMT, kterými byla dotace poskytnuta krajskému úřadu. Dle stěžovatele nebyla krajským úřadům zákonem uložena povinnost duplicitně opakovat podmínky stanovené v rozvojových programech, ale pouze povinnost přidělit prostředky z těchto programů dle v nich uvedených podmínek. Krajské úřady ani neměly v kompetenci stanovovat podmínky poskytnutí dotace.

[15] Jak bylo již uvedeno výše (viz odst. [3]), MŠMT poskytlo rozhodnutím ze dne 15. 2. 2011, č. j. 3506/2011-27, krajskému úřadu účelovou dotaci na rozvojový program 2011 ve výši 1 460 150 Kč, a nedatovaným rozhodnutím č. j. MŠMT 9313-6/2012-27, účelovou dotaci na rozvojový program 2012 ve výši 1 512 760 Kč. Z obou těchto rozhodnutí je bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že poskytovatelem dotace je MŠMT, jejím příjemcem je krajský úřad, a že dotace je poskytnuta podle § 14 velkých rozpočtových pravidel, a podle § 163 odst. 1 písm. a) školského zákona. MŠMT rovněž v obou těchto rozhodnutích stanovilo krajskému úřadu mj. povinnost, aby jednotlivým právnickým osobám současně s přidělením finančních prostředků uložil povinnost použít poskytnuté prostředky na (mimo jiné) úhradu nebo krytí nákladů na mzdu asistenta pedagoga.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že krajský soud zcela správně vystihl vrstevnatost vztahů při poskytnutí předmětných dotací, a to v prvé rovině mezi MŠMT a krajským úřadem, a ve druhé rovině mezi krajským úřadem a jednotlivými školami. Prvně uvedený vztah se řídí velkými rozpočtovými pravidly, podle jejichž § 14 byly krajskému úřadu k jeho žádostem poskytnuty na základě rozhodnutí MŠMT č. j. 3506/2011-27, a č. j. MŠMT 9313-6/2012-27, účelově určené dotace ze státního rozpočtu v souvislosti s rozvojovými programy 2011 a 2012. Poskytovatelem těchto dotací bylo MŠMT, příjemcem byl krajský úřad. Z tohoto vztahu žalobci nevznikly žádné závazky ani povinnosti, neboť nebyl adresátem těchto rozhodnutí, tedy nebyl příjemcem dotací. Na tom nic nemění ani fakt, že krajský úřad o dotace žádal (mimo jiné) na základě žádosti žalobce k němu podané. Rozhodnutími MŠMT o poskytnutí dotace nedošlo k financování jednotlivých škol; ministerstvem byly toliko alokovány finanční prostředky za účelem jejich následného rozdělení krajským úřadem mezi určené právnické osoby.

[17] Názor stěžovatele, dle kterého se žalobce zavázal k dodržování podmínek dotací stanovených v rozvojových programech 2011 a 2012 *eo ipso* tím, že podal žádost o dotaci ke krajskému úřadu na příslušném formuláři, nemá oporu v zákoně. Podle § 163 odst. 1 písm. a) školského zákona lze ze státního rozpočtu poskytovat finanční prostředky na pokusná ověřování a na rozvojové programy podle § 171 odst. 1 a 2 školského zákona ve školách a školských zařízeních všech zřizovatelů; MŠMT poskytuje

tyto finanční prostředky krajskému úřadu na zvláštní účet kraje pro školy a školská zařízení, které nezřizuje MŠMT, registrované církve nebo náboženské společnosti, kterým bylo přiznáno oprávnění k výkonu zvláštního práva zřizovat církevní školy. Krajský úřad v přenesené působnosti s vědomím zastupitelstva kraje tyto finanční prostředky přiděluje právnickým osobám vykonávajícím činnost těchto škol a školských zařízení.

[18] Za zcela správnou lze označit i úvahu krajského soudu, podle které okamžikem přijetí dotace od MŠMT krajským úřadem se poskytnuté peněžní prostředky staly součástí rozpočtu kraje, bez ohledu na to, že zůstaly účelově vázanými [podle § 8 odst. 1 písm. f) malých rozpočtových pravidel tvoří příjmy rozpočtu kraje mj. dotace ze státního rozpočtu a ze státních fondů]. Na tom nic nemůže změnit ani fakt, že podle § 163 odst. 1 písm. a) školského zákona krajský úřad obdržené finanční prostředky přiděluje zde vymezeným právnickým osobám v přenesené působnosti. Pro účely malých rozpočtových pravidel totiž nehraje roli, zda se příjmy či výdaje kraje váží k jeho působnosti samostatné, anebo přenesené, včetně toho, kterému orgánu kraje je nakládání s nimi přičitatelné. Ve vztahu mezi krajským úřadem a jednotlivými školami jsou tedy dotace poskytovány z rozpočtu kraje (krajský úřad není pouhým zprostředkovatelem či „platebním místem“ prostředků přicházejících ze státního rozpočtu), a řídí se proto v obecné rovině malými rozpočtovými pravidly, která mohou být korigována zvláštními právními předpisy, například školským zákonem či zákonem č. 306/1999 Sb. (k tomu přiměřeně srov. body [58] až [61] rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 4 As 65/2018-65).

[19] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že pro věc rozhodná právní úprava nedává odpověď na otázku, jakým způsobem má být dotace krajským úřadem poskytována. Ustanovení § 163 odst. 1 písm. a) školského zákona hovoří o *přidělení* finančních prostředků (dotací) zde vymezeným právnickým osobám, ale k formě jejich přidělení se již blíže nevyjadřuje. Současně nelze přehlédnout, že financování poskytované touto cestou nelze zaměňovat za poskytování dotace podle § 162 odst. 4 školského zákona (jde o samostatný právní titul), kde zákon, cestou odkazu na postup podle zvláštního předpisu – zákona č. 306/1999 Sb., dává na tuto otázku odpověď (uzavření smlouvy o dotaci). Na způsob přidělení dotace by se tak měla uplatit pravidla uvedená v obecné právní úpravě, tedy v malých rozpočtových pravidlech. Ta ovšem do doby novelizace provedené zákonem č. 24/2015 Sb. žádný postup pro přidělování dotací explicitně nestanovila. Z hlediska projednávané věci je nicméně podstatné, že byl-li žalobci předepsán odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 22 odst. 4 malých rozpočtových pravidel, tj. za neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých z rozpočtu územního samosprávního celku [§ 22 odst. 1 písm. a) tohoto zákona], muselo se jednat o *použití, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, **smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků*** (§ 22 odst. 2 věta první zákona). Je tedy evidentní, že je-li žalobci vytýkáno porušení podmínek dotace poskytnutých z rozpočtu kraje, musely by tyto podmínky být stanoveny rozhodnutím o poskytnutí dotace či veřejnoprávní smlouvou (s čímž ostatně počítala již rozhodnutí o udělení dotací MŠMT krajskému úřadu – viz odst. [15] odůvodnění tohoto rozsudku). Absence takových aktů, jejichž původcem, respektive kontrahentem, by byl kraj, z jehož rozpočtu byla dotace (prostřednictvím krajského úřadu) poskytována, je však mezi stranami nesporná (ostatní takový akt ani není založen ve spisovém materiálu). Závěr krajského soudu, že za této situace není možné zjistit, zda a případně jaké podmínky dotace byly krajským

úřadem žalobci stanoveny, v důsledku čehož nelze posoudit, zda došlo k jejich porušení, proto plně obstojí. Není proto podstatné, že tato otázka nebyla nastolena žalobou; jde o objektivní překážku, která krajskému soudu bránila posoudit argumentaci žalobce, dle které se prošení podmínek poskytnuté dotace nedopustil. Současně lze na tomto místě zopakovat, že žalobce nezavazovaly podmínky uvedené v rozvojových programech či v rozhodnutí MŠMT č. j. 3506/2011-27, a č. j. MŠMT 9313-6/2012-27, přičemž ani z usnesení Rady Ústeckého kraje č. 44/78R/2011 a č. 12/104R/2012, nelze zjistit žádné podmínky, za kterých byly žalobkyni předmětné dotace přiděleny.

[20] Konečně, pokud jde o argumentaci stěžovatele, že krajský úřad jednotlivým školám poskytuje dotace pouze tzv. *rozpisem*, ani tomuto tvrzení nelze přisvědčit. Má-li stěžovatel na mysli rozpis podle § 14 malých rozpočtových pravidel, pak jde toliko o administrativní postup vedoucí k detailnímu rozpracování schváleného rozpočtu, ve smyslu rozpracování závazných ukazatelů, stanovených ve schváleném rozpočtu územního samosprávného celku, a to v členění odpovídajícímu rozpočtové skladbě. To jistě zahrnuje i určení případných příjemců dotací a určení jejich výše, v žádném případě však nejde o akt, kterým by byla dotace poskytována. Rozpis tedy není právním titulem nabytí finančních prostředků dotace, (a logicky tak ani neobsahuje žádné podmínky pro jejího příjemce).

[21] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěry krajského soudu, že součástí spisového materiálu není podklad, na jehož základě krajský úřad poskytl žalobci předmětné dotace, a tedy nelze zjistit podmínky, které žalobce při využití obdržených dotací zavazovaly. Krajský soud proto postupoval správně, pokud podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[22] Pro úplnost lze dodat, že se kasační soud neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, že mu až do vyhlášení rozsudku nebyly známy žádné pochybnosti soudu o dostatečnosti předložených materiálů. Krajský soud naopak stěžovatele přípisem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 15 Af 79/2017-55, vyzval k předložení rozhodnutí, na jejichž základě byly žalobci poskytnuty dotace na asistenta pedagoga na roky 2011 a 2012, neboť tato nebyla součástí spisového materiálu. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval podáním ze dne 16. 6. 2020, kde uvedl, že předává rozhodnutí o poskytnutí dotace včetně navazujících dokumentů, a k podání přiložil listiny vyjmenované v bodě [3] odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud tedy stěžovatele upozornil na shledané nedostatky předložených materiálů a současně jej vyzval k jejich nápravě. Nejvyšší správní soud v tomto procesním postupu neshledal žádné pochybení.

[23] Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné, kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl naopak ve věci plný úspěch, a proto mu byla náhrada nákladů řízení přiznána. Zástupce žalobce vykonal v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to vyjádření ke kasační stížnosti. Odměna

za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§14a odst. 1 advokátního tarifu), proto odměna nebyla o částku odpovídající této dani navýšena. Celková výše náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí v daném případě 3 400 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Vladimíra Nedvěda, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu